

סמ"ר ניר סמי ז"ל

8.12.1983 – 23.9.2004

"אם תחפש באדם מלאך,

ייתכן שלא תמצא בו אפילו אדם,

אבל אם תחפש באדם – אדם,

ייתכן שתמצא בו אפילו מלאך."

סמל ראשון
נִיר סמי סימו
בן חווה ויצחק

נולד ביום ג' בטבת, תשמ"ד, 9.12.1983
נפל ב-ח' בתשרי, תשס"ה, 23.9.2004
בעת שירותו בחטיבת גבעתי.

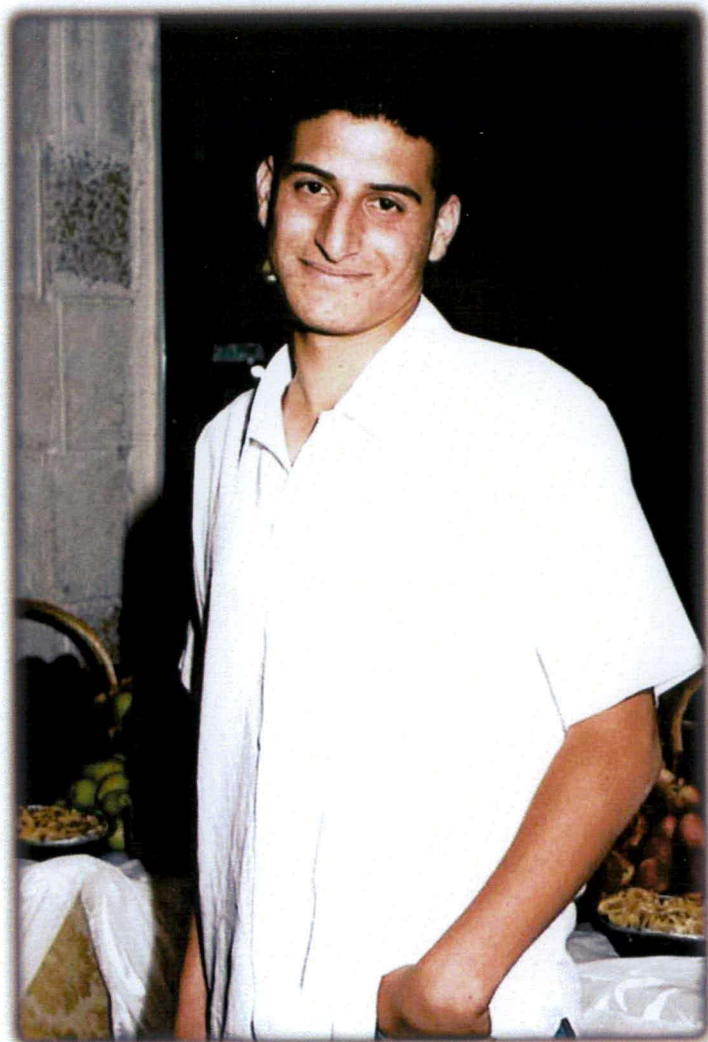
בו 21 בנופלו

יהי זכרו ברוך

תוכן עניינים

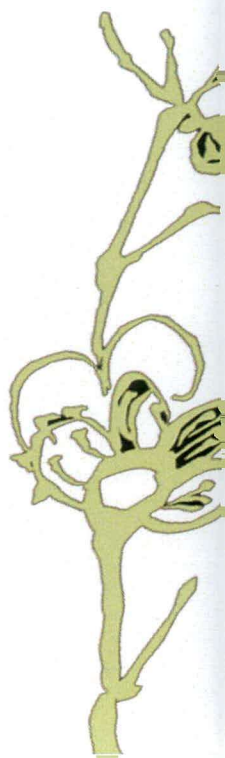
תקופת הילדות	עמ' 4
תקופת הצבא	עמ' 15
נפילתו של ניר	עמ' 20
משפחה וחברים כותבים על ניר	עמ' 23

לזכרו של סמ"ר ניר סמי ז"ל

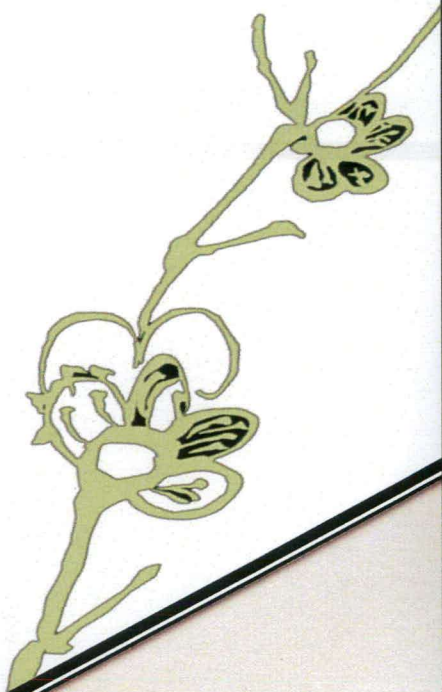
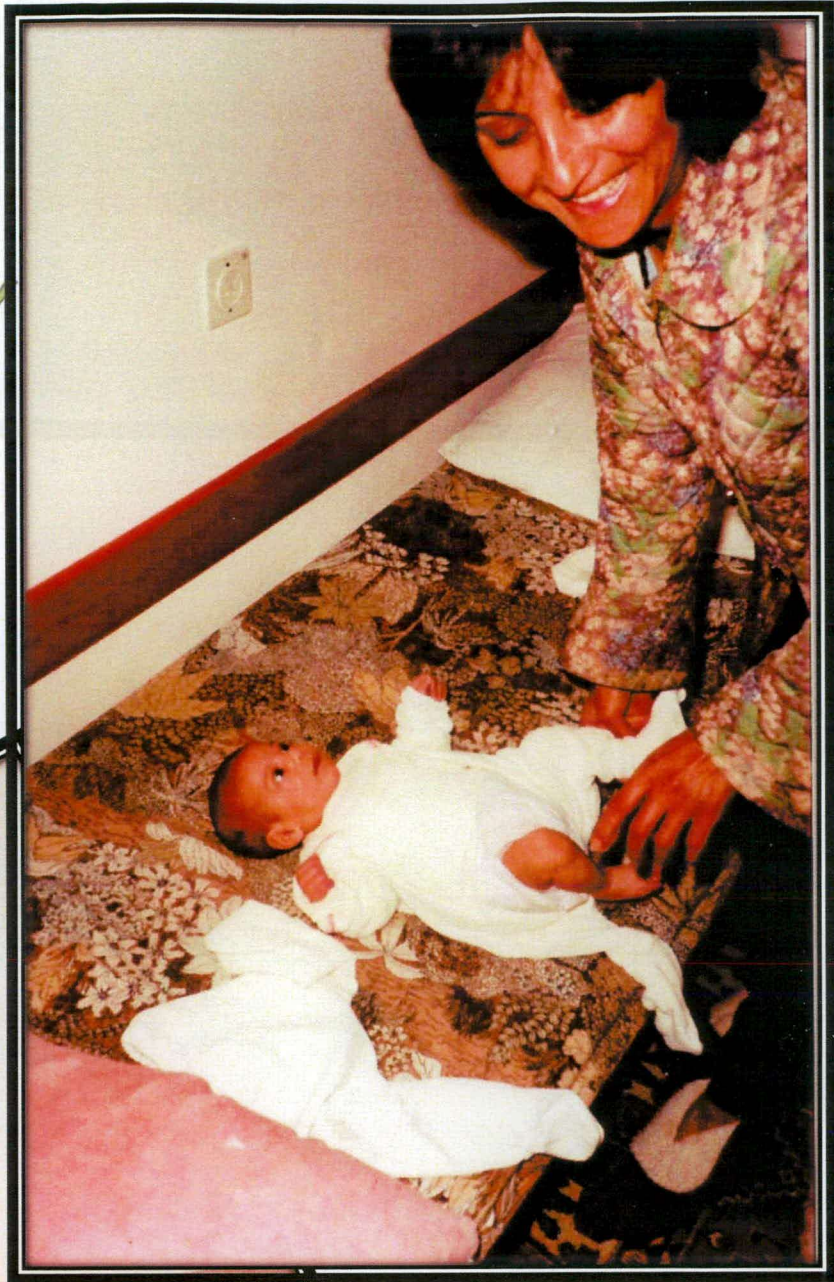

תקופת הילדות

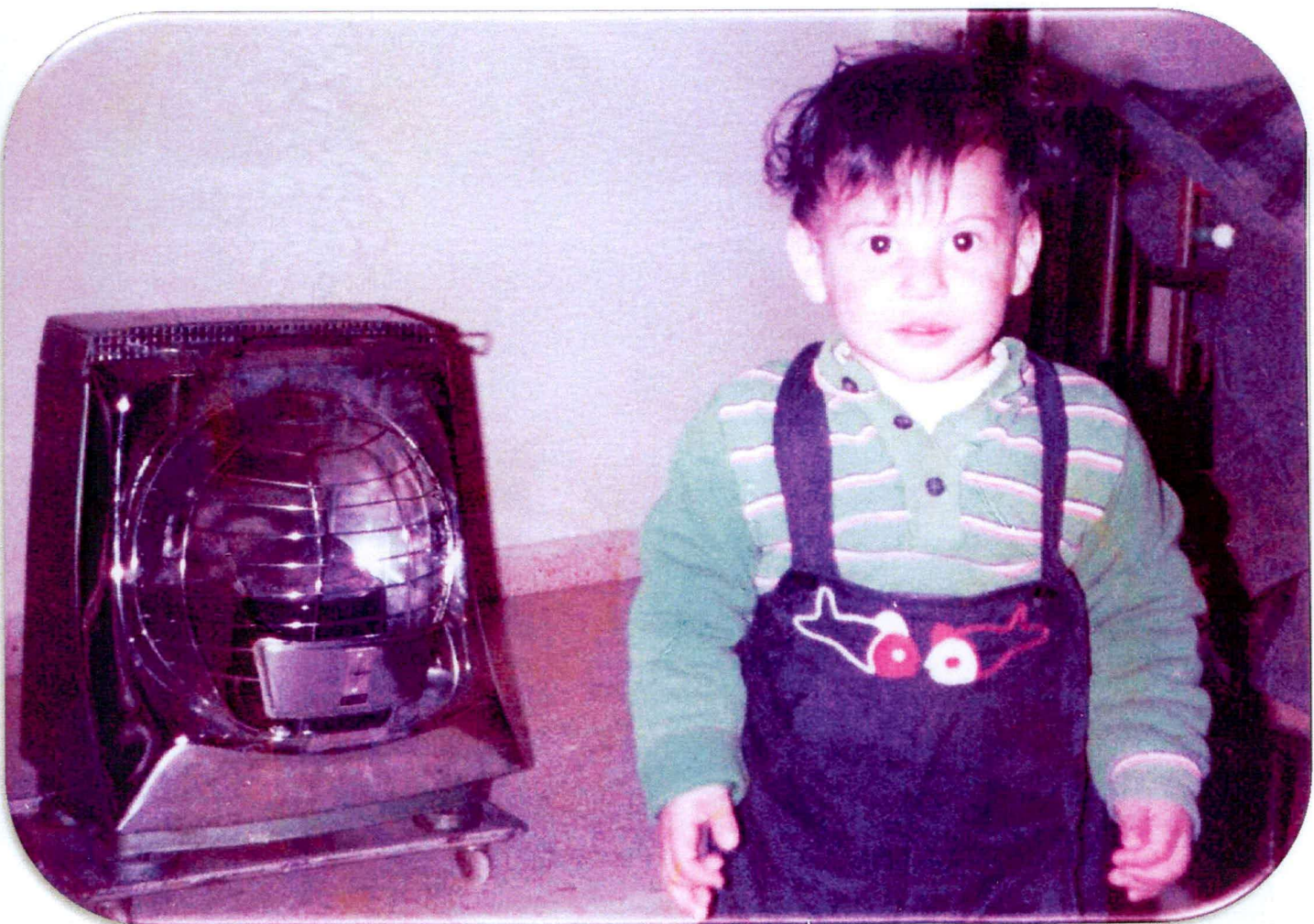

ניר נולד בבית-החולים 'הדסה עין כרם' בירושלים ביום ג' בטבת, נר
אחרון של חנוכה, תשמ"ד, 9.12.1983. היה אח קטן לאפרת, צחי,
וערן ואח גדול לעמרי.

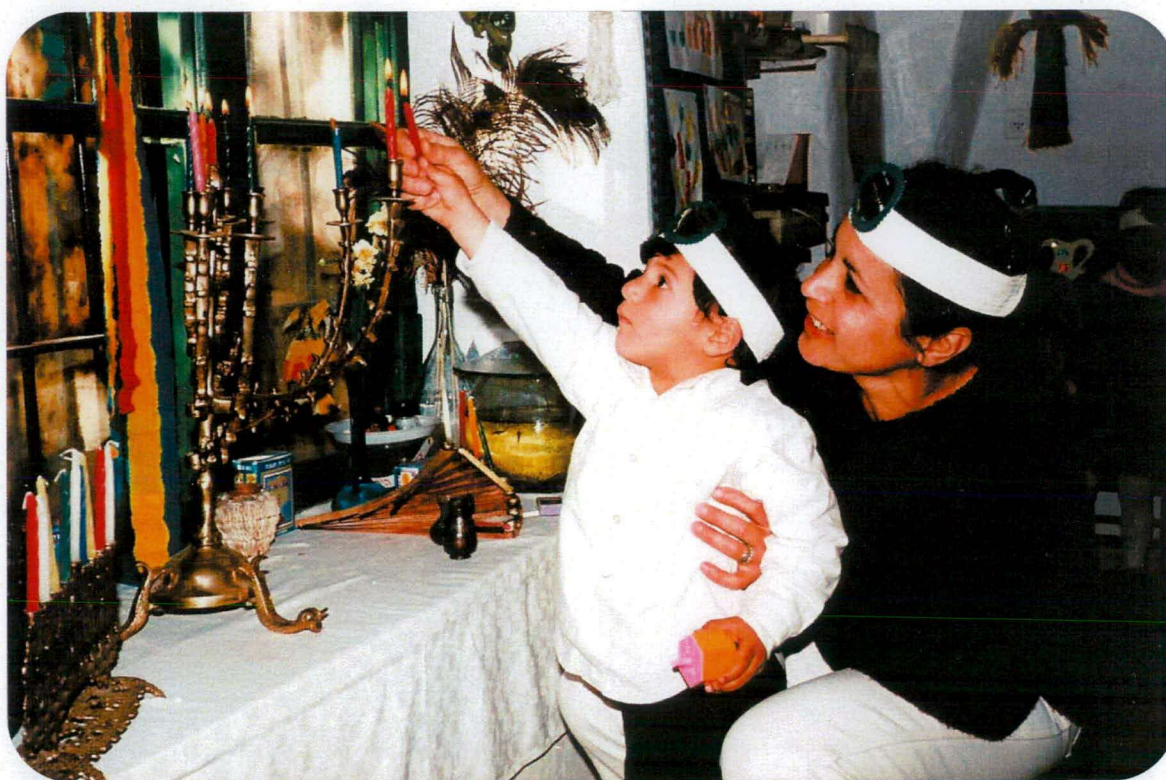

"מה אברך לו,
במה יבורך?
זה הילד?
שאל המלאך..."

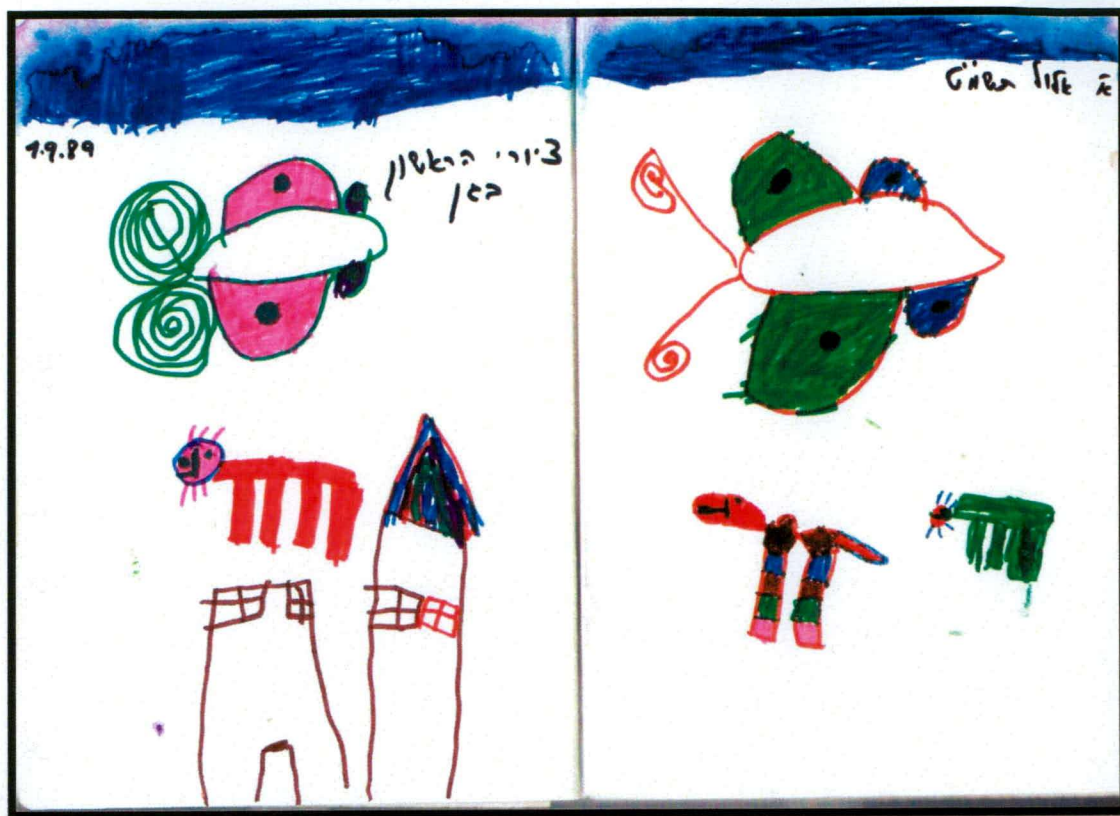

ניר גדל והתחנך בשכונת מלחה בירושלים.
 בגיל שלוש ניר הצטרף לגן שולה,
 ולאח מכן היה שנתיים בגן הדסה.
 הוא למד בבית-הספר היסודי האזורי
 "רמת שרת" ובמגמת חשבונאות
 בבית-הספר התיכון "אורט נביאים".

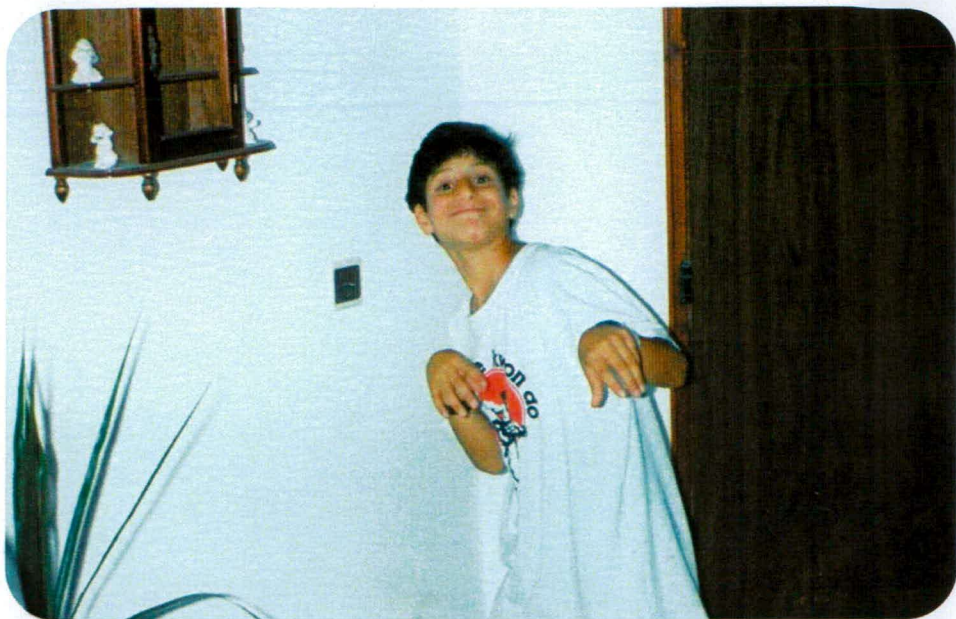
ציוריו של ניר מתקופת הגן

ניר לא אהב ללמוד. כל עולמו היה חברים, כדורגל וספורט. ניר אהב לחיות, לעשות ולתת. הוא היה מלא בשמחת חיים, טוב לב והומור. לא היו לו בעיות משמעת, אבל הוא לא התעניין בלימודים, ובכל פעם שהייתה שביתה שמח שלא צריך ללמוד.

כשנתנו לו "מספיק" בתעודה, ניר ענה: "זה אומר שמספיק, ולא צריך יותר". כתב ידו של ניר לא היה ברור ונראה כמו כתב חרטומים. כשהוצע לשפר את כתב ידו, ניר אמר:

"זאת כל החכמה, שהמורים לא יבינו את מה שאני כותב וייתנו לי ציון טוב". כשהגיע זמנה של אסיפת ההורים בתיכון, והמורים אמרו שניר לא לומד ושציוניו נמוכים, הוא ענה שהוא לא רוצה ללמוד. היועצת אמרה: "גם אני לא הייתי יכולה ללמוד, אילו הייתה יושבת לידי נערה יפיפייה כמו שקמה".

במשך שבע שנים התאמן באמנות הלחימה טאיקוונדו במועדון "אחי יהודה" ברמת שרת. מאז שנפל מתקיימת אליפות בטאיקוונדו על שם ניר. ניר אהב מאוד לשחק כדורגל והיה מעריץ נלהב של קבוצת "בית"ר ירושלים". כל החפצים שקנה היו בצבעי הקבוצה – צהוב ושחור: המצעים, שעון הקיר שבחדרו ומרבית בגדיו.

כבר מגיל צעיר ניר אהב מאוד ילדים וילדים אהבו אותו. כל ילדי המשפחה התחברו אליו ואהבו אותו מאוד, כי דיבר איתם בשפתם. בני המשפחה נהגו להתלוצץ עם ניר ולומר לו שעתידו כגננת בגן-ילדים מובטח, והוא היה עונה: "מה רע בלהיות גננת?"

ניר היה נער חברותי ואהוד על חבריו בשכונה. הוא ניחן בלב טוב ורחב ובנשמה טהורה. מעולם לא פגע באיש, ואהב לעזור לזולת.

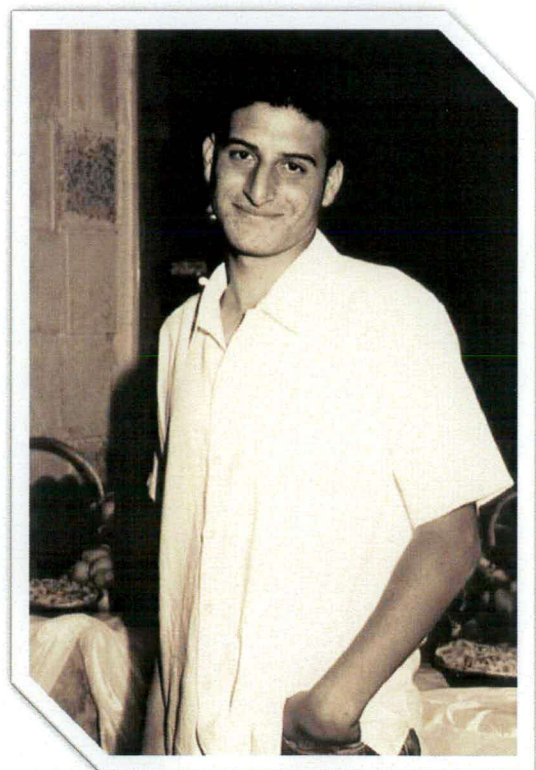
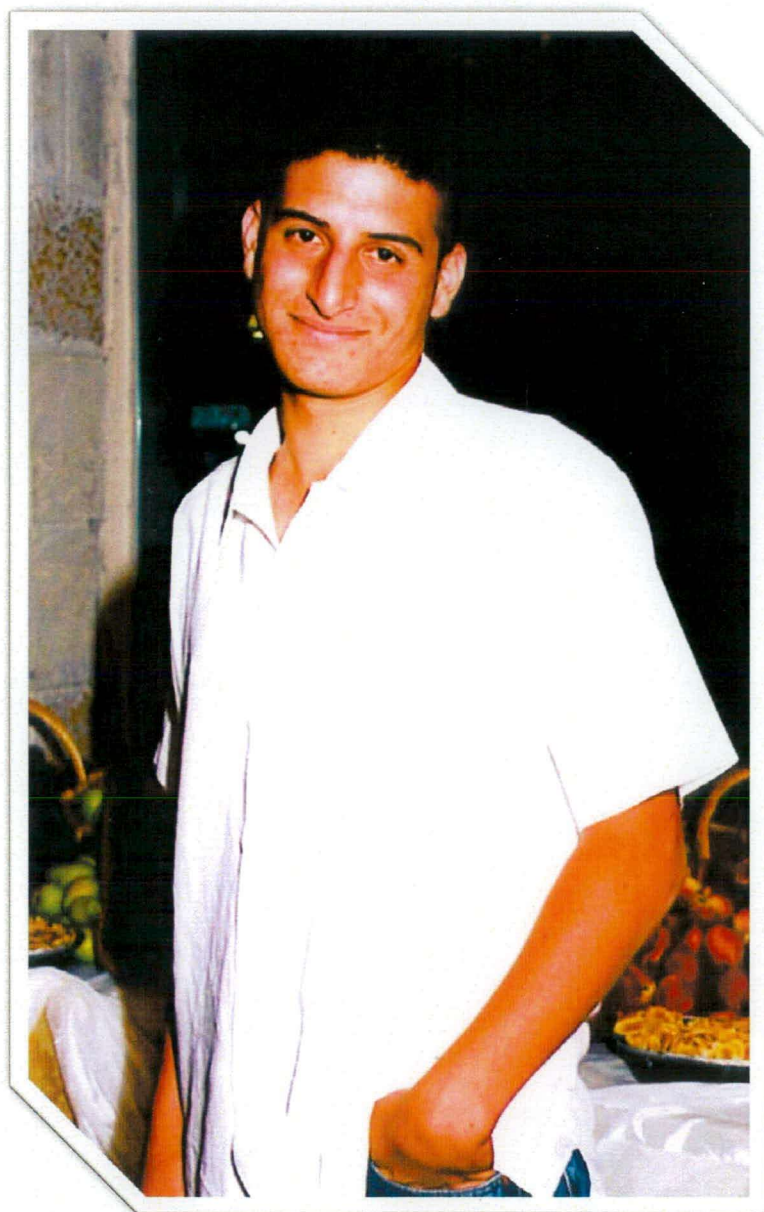

ניר חווה שני פיגועים בתקופת הלימודים.
 האחד קרה בזמן שהיה בכיתה יא, לאחר בחינת בגרות.
 בשעה ארבע ניר הלך לכיוון תחנת האוטובוס של קו 19.
 לפתע, מחבל החל לירות ברחוב לכל עבר.
 ניר טלפן לאמו, מבוהל ונסער. באירוע זה נהרגו חמישה אנשים.
 השני קרה כאשר ניר וחברו גיא הלכו בבוקר לתיכון "אורט נביאים".
 מחבל פוצץ את עצמו, ושני, חברה לכיתה של ניר, נפצעה.
 ניר הרים אותה ונסע אתה לעבר בית החולים הקרוב.
 מאז נוצר ביניהם קשר מיוחד.

ניר תמיד אמר:

"אני רוצה תשובה.

בשביל מה חיים בעולם הזה,
 אם מתים כל כך צעירים?".
 בשנים הללו ניר צמח ועלה
 כנער מלא אהבה,
 שמחת חיים ורוחב לב.

תקופת העבא ונפילתו של ניר

באוגוסט 2002 התגייס ניר לצה"ל. הוא רצה מאוד להיות לוחם קרבי במג"ב או בגבעתי. הוא סיים בהצלחה את אימוני הטיירות והיה חייל מצטיין באימון המתקדם. ניר עשה את שירותו בגדוד "שקד" בחטיבת גבעתי.

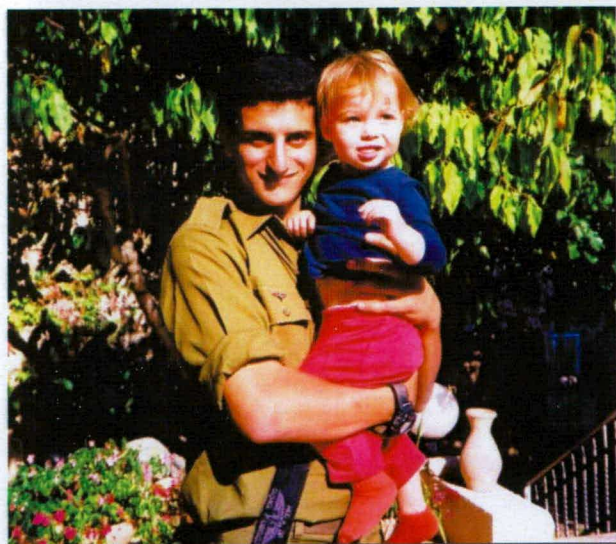
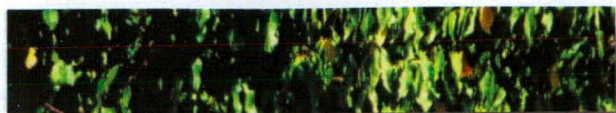

ניר מעולם לא התלונן על קשיים. הוא קיבל תמיד הכול בקלות
 ועשה כל דבר על הצד הטוב ביותר. עד מהרה נשלח ניר לקורס
 מ"כים וסיים אותו בהצלחה. הוא היה מיועד לקורס קצינים, אך
 העדיף שלא לצאת.

את רוב שירותו הצבאי עשה ניר בעזה כמפקד כיתה. חייליו אהבו אותו מאוד והוא אהב אותם ודאג להם תמיד. ניר סיים בהצלחה קורס סמלים בכירים וחזר למוצב "מורג" בעזה כסמל מחלקה.

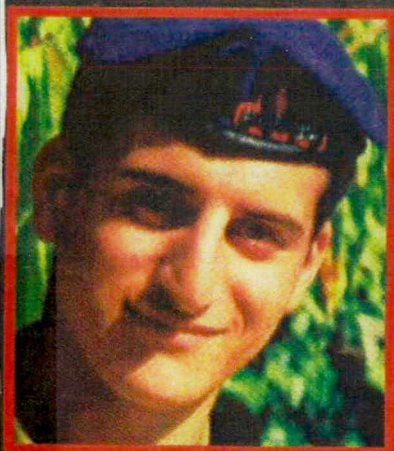

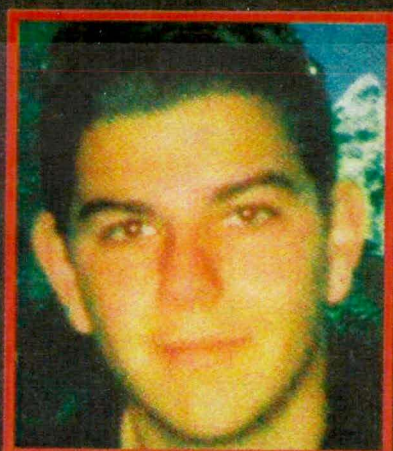
בערב ראש השנה חזר
 ניר הביתה לחופשת החג.
 זו הייתה הפעם האחרונה
 שהיה בבית הוריו.

שבוע לאחר מכן, ביום רביעי ה-22.9.2004, חזר ניר למוצב. אמו ביקשה שישמור על עצמו, והוא הרגיע אותה ואמר שאין צורך לדאוג. בשעה 13:00 התקשר ניר לאמו וסיפר לה כי הגיע למוצב והכל בסדר. הייתה זו שיחתם האחרונה. באותו ערב מונה ניר למפקד המוצב והיה בחמ"ל יחד עם ישראל לוטטי. לפנות בוקר ביום חמישי, ח' בתשרי תשס"ה, 24.9.2004, חדרו למוצב "מורג" שני מחבלים. במכת האש הראשונה שלהם נפל סמ"ר ניר סמי ולאחר מכן, סרן טל ברדוגו וסמ"ר ישראל לוטטי.

סמ"ר ניר סמי ז"ל (21)

סמ"ר ישראל לוטטי ז"ל (20)

סרן טל ברדוגו ז"ל (22)

- "חייל יכול לעמוד בש"ג, והוא חייל טוב, אבל מספיקות עשר דקות שבהן הוא לא ערני כדי שיחדור לו מחבל" ■ כך סיפר שלשום סרן טל ברדוגו לצוות ב"מחנה" ברצועה ■ שעות אחדות מאוחר יותר חדרו שני מחבלים למוצב מורג והרגו את טל ושני חיילים ■ נבואת המוות ■ אלי בודהנה ואמיר בוחבוט, עמ' 2-5

במ"ר ניר (סימו) סמי (21) ז"ל

"אהיה לוחם ואמות לוחם"

הלווייתו של ישראל לוטני, אחמול במוהדקלים (צילום: גדי קבלו)

כשיצא סמי"ר ניר סמי (20) מביתו שבשכונת מלחה לאחר שבילה את ראש השנה עם משפחתו, נשקה לו אמו וביקשה, כרגיל, שישמור על עצמו. ניר הרגיץ אותה: "לא מסוכן במוצב במורג".

אתמול בשעות הבוקר המוקדמות, פחות מיממה מאז שנפרדו ממנו לשלום, שמעו הוריו את הדיווחים הראשונים על התקרית ברצועת עזה. הם ניסו להשיג אותו, אך מהטלפון הסלולרי שלו לא היה מענה. האח ערן (25), נגד בקבע המשרת בחטיבה הדרומית, ניסה אף הוא לאתר את אחיו הצעיר. "בכל פעם שיש תקרית, אני מתקשר מייד לניר ומוודא שהוא בסדר. את מול התקשרתי אליו, והוא לא ענה. חשבתי שאולי הוא נלחם ואולי הוא נפצע. לא חשבתי שהוא נהרג. אחרי כמה דקות שלא תפסתי אותו התקשרתי גם לסמ"פ, טל ברדוגו, שאנחנו מכירים היטב, אבל גם טל לא ענה".

ערן התקשר לכל מי שאפשר במוצב מורג כדי לברר מה שלום אחיו. "כולם ענו לי שהם לא יודעים מה קורה. הם הבטיחו לי שהם יבררו ויתקשרו אלי. אף אחד לא התקשר אלי בחיזור. וכך הבנתי שהם פשוט לא מסוגלים להגיד לי מה קרה".

עם תום לימודיו בבית הספר "אורט מינקוף" ביקש ניר להתגייס לגדוד "שקד" בגבעתי. מפקדיו רצו שימשיך לקורס קצינים, אבל הוא העדיף להיות לוחם עם חבריו. מרכיב שירותו הצבאי עבר עליו בעזה.

יוסי יחיא, קרוב משפחה, סיפר: "ניר רצה תמיד להיות לוחם, אף שההורים שלו ניסו לשכנע אותו שלא ללכת לחיל קרבי. הוא תמיד השיב: 'אהיה לוחם ואמות לוחם'".

ניר השאיר אחריו הורים – איציק, מנהל מחלקת אחזקת כבישים בעיריית ירושלים, ואמא חווה, מטפלת בילדים – וארבעה אחים ואחות: אפרת (30), צחי (29), הצפוי להתחתן בקרוב, ערן ועמרי בן ה-15.

נורית פלטר

ניר הובא למנוחות בבית העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים והוא
 בן עשרים ואחת. הוא הותיר אחריו הורים, אחות ושלושה אחים.
 לאחר מותו הכינה משפחתו ספר זיכרון ואף כתבה ספר תורה
 לזכרו.

משפחה וחברים כותבים על ניר...

ניר, ילד יקר שלי,

עד היום אני לא מאמינה שאתה אינך, ששוב לא אראה אותך, לא אחבק אותך.

אני לא תופסת שאתה לא תחזור. אני חיה בהרגשה שאתה עוד בצבא, שעוד רגע תפתח את הדלת ותיכנס כמו תמיד עם החיוך, עם זריקת התרמיל, ישר תלך למטבח ותשאל: "מה יש לאכול?".

כל הזמן אני חושבת עליך, כל הזמן עם תחושה חזקה שחסר מישהו בבית, ואני מחפשת מי לא נמצא. אין יום שבו אתה לא עובר לי בראש.

כאשר אני הולכת לישון אני מדברת אליך, מבקשת ממך שתבוא אליי בחלום, שתדבר אתי, אך רק לעיתים רחוקות אתה מופיע בחלומות שלי.

קשה לי, ניר, להאמין. במיוחד קשה לי בערב שבת כשליד השולחן המקום הקבוע שלך נשאר ריק. כל הזמן חולפות מחשבות בלבי: למה חזרת מה"רגילה"? הרי זה קרה למחרת בבוקר! מה היה קורה אילו היית נשאר עוד יום בבית?

ניר, אהבת כל כך את הצבא. נתת את כולך לצבא. היית מאושר בו. אף פעם לא התלוננת. עשית הכול על הצד הטוב ביותר. קיבלת תעודת הצטיינות וזכית להערכה רבה.

אז למה הצבא לא שמר עליך, ניר? הרי כל כך סמכתי על הצבא שידע לשמור עליך!

שלך, אימא

מהרגע הראשון שבו הגיעו אנשי קצין העיר, קלטתי את גודל האסון.
הימים חולפים, והכאב רק נעשה יותר ויותר קשה, יותר ויותר עמוק.
משהו בתוכי נקרע.

הכי קשים הם הגעגועים. לא פעם אני מרגיש שאני מתפרק מכאב אך
אני תופס את עצמי, אין ברירה. אני צריך לשמור על המשפחה,
אחרת היא תיהרס. זה קשה. זה נורא.

כל יום קשה מחדש.

הייתי מחכה לניר שיבוא הביתה, שיעזור לי, לעשות דברים אתו
ביחד: לקדוח חורים בקיר, לטפל בגינה, להכין סוכה. היה תענוג
לעבוד אתו כי את הכול הוא עשה באהבה, בכיף. לא הייתי צריך
לבקש ממנו. הוא תמיד הציע לעזור.

ניר תמיד אמר: "איזה אבא גדול יש לי" כי תמיד כשהייתה בעיה
הייתי שם בשבילו, עושה הכול ומסדר את העניין.

המילים שלו מלוות אותי, הפנים, החיוך ואני משתגע, רוצה לחבק
אותו, לגעת בו.

המילים נחנקות בתוכי.

איני יכול לדבר על ניר. הכאב גדול מידי.

אבא

קשה מנשוא המחשבה שאתה לא בין החיים, שלא אראה אותך עד אחרון ימיי, שלא אזכה ליהנות מלב הזהב שלך, מהחיוך המקסים ומיופי מראך.

עד היום אני מסרבת להבין – איך זה שמכל האנשים בעולם הקדוש ברוך הוא החליט לקטוע את נעוריך ולקחת אותך?

ניר, אחי הצעיר היקר, לא אשכח אותך לעולם! שואלת אני את עצמי כל הזמן: "האם אתה יודע והאם אתה שומע" – כמו בשיר שכתב אהוד מנור לאחיו הצעיר יהודה שנהרג.

אני מאחלת לעצמי, לאימא, לאבא, לצחי, לערן ולעמרי שהקדוש ברוך הוא ייתן לנו כוח להצליח להמשיך לחיות בלעדיך.

חסרונך קשה מנשוא.

דמותך לנגד עיניי בכל רגע.

הנך בלבי ובמחשבותיי תמיד.

יהי זכרך ברוך.

תהא נשמתך צרורה בצרור החיים – אמן.

אוהבת ומתגעגעת,

אחותך אפרת

עכשיו אני יודע יותר מתמיד שאלוהים רוצה את הטובים לידו ואתה
ניר – הטוב ביותר.

אתה חסר לנו, חסר לי ולמיכל, לאבא, לאימא, לאפרת, לערן
ולעומרי.

מאז אותו יום שחור וארור אני לא מפסיק להיזכר בך. אחד הזיכרונות
החקוקים בי מסמל יותר מכול אותך, ניר שלנו.

את הנסיעה לתל השומר לזחות את ניר, אני לא אשכח לעולם.

נסענו במונית, אבא, ערן ואני, יחד עם שלמה, החבר של אבא. כל
הדרך לא דיברנו. כל אחד בעולם שלו, חרב עולמנו.

בחופשה האחרונה שלך, בישרנו לך שמיכל ואני עומדים להתחתן.
באותו רגע לא היה מאושר ממך. כל כך שמחת והתרגשת!

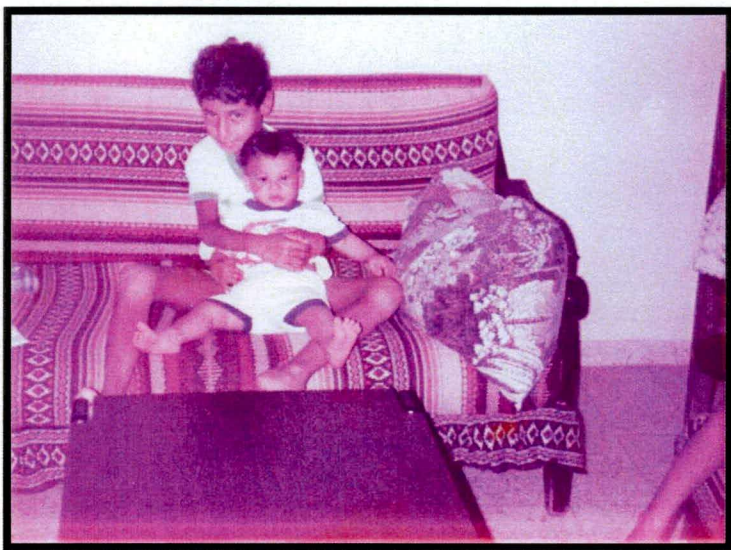
תקופת ההכנות לחתונה הייתה קשה לנו. ידענו שאתה לא תהייה
אתנו. אבל היית, ועוד איך! רוחנית הרגשנו אותך בכל דקה בחתונה.

לא נשכח אותך, ניר, ולא נפסיק לחשוב עליך.

אני יודע שאתה אתנו ושומר עלינו מלמעלה.

אחיך האוהב מאוד,

צחי

לאחר שניר נהרג, אני מגלה על עצמי דברים חדשים, ורואה את החיים מזווית ראייה שונה מזו שראיתי עד כה.

ניר נהרג בערב יום כיפור, בהגנה על המולדת. מי שהולך לעולמו ביום שכזה מובטח לו מקום בגן עדן כי הוא צדיק. ניר היה צדיק.

אומרים שככל שהזמן עובר הכאב יותר גדול. אני מקווה שהמשפחה תמשיך להיות כפי שהיא עכשיו. שלא כמו משפחות שכולות רבות, שמתמוטטות ומתפרקות, אנחנו עומדים איתן על הרגליים, חזקים יחסית. אני מקווה ומאמין שנמשיך כך.

אני מקווה שיותר לא נצטרך לעמוד במצבים כאלו, לא במשפחה שלי, לא בקרב אף משפחה אחרת ולא במדינה בכלל.

ניר, אחי היקר, יהי זכרך ברוך!

ערן, אחיך

ניר גידל אותי, היה האח שטיפל בי. ניר היה לוקח אותי מהגן ומבית הספר, מחמם לי אוכל, ואחרי האוכל היה מאמן אותי בכדורגל, מריץ אותי, כדי שאהיה בכושר.

ניר גדול ממני בכמעט שש שנים. הוא היה אח טוב. הייתי הכי קשור אליו. הוא היה מחנך אותי, מגן עליי, מטפל בי, הוא היה הכול בשבילי. הלכנו גם הרבה "מכות". שיעורים לא היו בתוכנית. הוא לימד אותי לאהוב את בית"ר. מידי פעם לקח אותי למשחקים.

ניר חסר לי מאוד. מאז שהוא נהרג התחברתי יותר לצחי. אחרי שצחי התחתן, אני מחובר יותר לערן. ניר נמצא בראש שלי. אני זוכר אותו – איך שהיה קורא עיתון, איך שהיה נכנס לבית, כל מיני דברים קטנים מהחיים המשותפים שלנו.

היינו מדברים הרבה על ספורט ועל הצבא שלו. הוא רצה שאתגייס ל"גבעתי".

ניר היה מסביר לי מושגים שונים מהצבא.

כיום, בערב שבת ליד השולחן הכיסא של ניר בצד, ריק. כיום אני מרגיש יותר מחויבות לטפל בבית ולעזור. פתאום נפל עלי "תיק" כזה של אחריות. אני צריך לדאוג לעתיד שלי. אני מרגיש יותר בוגר למרות שאני עדיין מרגיש שאני ילד, שעושה הרבה שטויות.

עומרי, אחיך הצעיר

לזכרו של סמ"ר ניר סמי ז"ל

גם היום קשה לי לכתוב על ניר בזמן עבר, כי בשבילי הוא לא הלך.
בשבילי הוא אותו ניר שהכרתי, אותו ניר שכולם אהבו.
אי אפשר למצוא את המילים כדי לתאר את מה שהיינו.

כל יום אחר הצהריים היינו נפגשים לשחק כדורגל בחצר. זו הייתה
האהבה שלנו. היינו יכולים לשחק שעות ארוכות מבלי לשים לב לכך
שהזמן עובר.

כשנודע לי על מותו של ניר, צעקתי צעקת כאב, צעקה מצמררת,
ואז קפאתי, לא רציתי להאמין, לא יכולתי להבין ולעכל. אמרתי
לעצמי שזה לא הגיוני – הרי זה ניר! שום דבר לא יכול לשבור אותו.
איך זה יכול להיות? זו בטח טעות!

כל מי שהכיר את ניר, ידע איזה בחור מיוחד הוא היה. ככה תמיד
נזכור אותו, עם חיוך על הפנים, צעיר, חזק, 'תותח', נשמה טובה.

אלוקים לוקח רק את הטובים ביותר. הוא פשוט היה צריך חייל
לצבא ה'. נעמת לי מאד, אחי. רק תדע, שאני אוהב אותך ומתגעגע.
תמיד תישאר החצי השני שלי!

יהי זכרך ברוך.

ענר מנחם, אח וחבר נפש

איך אפשר לכתוב לזכרך, ניר היקר שלנו?
הילד החי, השמח, הצוחק והמתווכח שאני מכירה?
הייתי המחנכת שלך שלוש שנים. כשהגעת לכיתה י', ילד צנום עם
עיניים גדולות ומחייכות, הסתכלת על כולם במבט שובב
כשמאחוריך מסתתרת איזו אמירה מבודחת. תוך זמן קצר הפכת
להיות הכוכב של הכיתה.

ראיתי אותך גדל ומתבגר, ליוויתי את השנים הקשות של
ההתבגרות וגיליתי נער יוצא דופן, נער מיוחד במינו. ביטוי זה
חזר על עצמו בפי מורי הכיתה ובכל פעם כשפגשתי את הוריד.
ניחנת בטוב לב בלתי מוגבל, בנכונות לעזור לכל אחד, בנתינה
בלתי פוסקת וברגישות לכל אחד. תמיד ידעתי, שאם חבר נמצא
במצוקה אתה תהיה שם עבורו בעצה ובבדיחה.

אמונתך בצדקת הדרך ובנחיצות התרומה לחברה הביאה אותך גם
להתנדב ליחידה מובחרת, וגם שם, כפי ששמעתי, הצטיינת.
אז איך אוכל לכתוב דברים לזכרך? הרי אתה הילד הכי חי
בכיתה, הכי שמח והכי מצחיק! זה לא נתפס בהכרתי שאתה איננו!

ימתקו לך רגבי עפרך, ניר היקר והמיוחד שלי.

המחנכת שלך, יפה שפרנק

נִיר,

לכל אחד מאתנו יש תמונות שונות שצורבות בזיכרון ומלוות אותנו תמיד. תמונתך, עומד ליד ג'יפ הסיור עם חיוך מבוייש, עטוף בשכפוד קראמי, אוחז קסדה ביד – התמונה הזו צרובה אצלי ותלויה אותי תמיד.

הגעת לפלוגה בדיוק עם עלייתה לקו. ימים ולילות לא קלים עברו עלינו אז, אי שם במה שהיה גוש קטיף, בגזרה בין חאן יונס לרפית. אני מנסה לחשוב מה חשת ביום בו עול הפיקוד הונח על כתפך בלי דקה אחת של חסד. הרי היית בן גילם של חייליך. בסך הכול התגייסת 4 חודשים לפניהם, אך כאחד שבלט והצטיין נבחרת להתמודד עם המשימה מעוררת הכבוד, לפקד על חייליך בשגרת לחימה תובענית, מסוכנת וקשה.

אין המילים יכולות לתאר את הדרך בה התמודדת עם הקשיים האמתיים כלוחם ומפקד ועם אותה מציאות בלתי נתפסת, ולמרות הקשיים לא העזת להחצין רגע אחד של שבר, ולו הקטן ביותר. הייתי כל כך רוצה להחזיר את הגלגל אחורנית, לשבת אתך על כוס קפה, ולספר את שחשת אז.

משימה רדפה משימה, נוהל קרב רדף נוהל קרב, ובתוך כל זה ידעת להוביל את חייליך בעוז ובנחישות בביצוע המשימות מתוך אחריות ודאגה אמיתית וכנה לחייליך.

לפעמים אני משחזר סיטואציות ומכה על חטא על פעמים שכעסתי, נזפתי ואף הענשתי על התנהגות טבעית ואנושית של אותה שגרת לחימה. וכי משהו מכיר אדם שמסוגל לתפקד כמו מכונה המחוברת למקור אנרגיה בלתי נדלה? האם אני הייתי מבצע את המשימות שהטלתי עליך טוב יותר? לילה אחרי לילה? אני לא מהסס לומר

שלא הייתי מבצע אותן טוב יותר. אני גאה לומר שאתה עשית אותן על הצד הטוב ביותר.

ובתוך כל זה הייתה לך הבגרות, כל כך לא אופיינית לבני גילך לקבל כל הערה בהבנה. היה בך דחף פנימי חזק להשתפר ולעשות את הטוב ביותר. אילו הייתה לי אפשרות לאמץ לעצמי תכונה אחת ממעלותיך הטובות, הרי שזו התכונה שהייתי מסגל לעצמי. נער בן 19 שיודע להקשיב, לקבל ביקורת בהבנה, לסנן את העיקר ולהמשיך הלאה, קדימה.

אם נוסיף לתכונה זו את המסירות האינסופית לחייליך הרי שקיבלנו את המתכון ממנו בנויים מפקדים, ממנו בנויים מנהיגים – ואתה ללא ספק הייתה כזה.

למרות הקושי אני נזכר בך וחיוך נוגה עולה על שפתי, כי אני בטוח שאז, כמו היום שם למעלה במרומים, הסתובבת עם תחושה אמתית של גאווה וסיפוק על הדרך שבחרת בה ועל ההישגים אליהם הגעת.

הייתי רוצה לתת לך חיבוק אחרון של לוחם ללוחם, לטפוח לך בחוזקה על השכם.

ניר, אני מאחל לך חייל מפקד כמוך. אני מאחל לך המדינה, שאלו יהיו בניה. אני מאחל לך אדם מעט משוב לבך השופע.

יהי זכרך ברוך. אמן.

רועי אלבו

לניר,

בפעם הראשונה שנכנסנו לבית הורייך קצת חששנו. לא ידענו מה לשאול, איזה שאלות יהיו חודרניות ולא מתאימות, ואיזה שאלות יותר עקיפות, אבל עדיין חושפות את המידע. באנו בתקווה שנעשה ונעזור להזכיר אותך לכל העולם וכמו קול פעם בליבנו: "אתן עושות את העבודה הנכונה". בהרגשה זו נכנסנו לבית עם אומץ אך בעינינו עדיין נשקפו החששות. הוריך היו פתוחים וגילינו שיש הרבה מידע. כל אחד זוכר אותך בצורה אחרת, במבט אחר. המון זיכרונות צפו למול עינינו, שחור על גבי לבן. קראנו והעמקנו. המון תמונות וחיוכים. עיניים עצבות בתקופה מסוימת, ומחייכות בתקופה אחרת. לאט, לאט למדנו להכיר את אישיותך מבין הדפים. המסע היה ארוך, אך זה היה כאין וכאפס לעומת מטרתנו הברורה לצרוב את זכרך בזיכרונם של כולם: את חיוך הכובש, עיניך הטובות, ופניך המאירות. אספנו את החומרים, רובד ועוד רובד, מחייך הצעירים, מילדות לבגרות, לצבא. עקבנו, התרגשנו ולעיתים בכינו. הזלנו דמעה על תמונותיך המחייכות, ועיניך הקורצות כמו דיברו אתנו אישרו לנו את המסע. לבסוף נעשתה חוברת ההנצחה – ממנו אליך.

רבקה כהן, רננה פלמור, שיר אזרף וסימה אזולאי

יִזְכֹּר עִם יִשְׂרָאֵל אֶת בָּנָיו וּבָנוֹתָיו הַנָּאֲמָנִים וְהָאֲמִיצִים
חֵילִי צָבָא-הַהֲגָנָה לְיִשְׂרָאֵל
וְכָל לוחָמֵי הַמַּחְתָּרוֹת וְחֲטִיבוֹת הַלוחָמִים בְּמַעֲרְכוֹת הָעַם
וְאֲנָשֵׁי קְהִילוֹת הַמּוֹדִיעִין, הַבִּטְחוֹן, הַמְּשָׁטָרָה וְשֵׁרוֹת בְּתֵי הַסֵּהר
אֲשֶׁר חָרְפוּ נַפְשָׁם בְּמַלְחָמָה עַל תְּקוּמַת יִשְׂרָאֵל
וְכָל מִי שֶׁנִּרְצָחוּ בָּאָרֶץ וּמְחוּצָה לָּהּ בְּיַד מְרַצְחִים מֵאֲרָגוֹנֵי הַטֶּרּוֹר

יִזְכֹּר יִשְׂרָאֵל וְיִתְפָּרֵךְ בְּזֶרְעוֹ וַיֵּאֱבֹל עַל זֵיו הָעֲלוּמִים
וְחֲמִידַת הַגְּבוּרָה וְקִדְשַׁת הָרָצוֹן וּמִסִּירוֹת הַנֶּפֶשׁ
שֶׁל הַנִּסְפִּים בְּמַעֲרָכָה הַכְּבֵדָה

יִהְיוּ חֲלָלֵי מַעֲרְכוֹת יִשְׂרָאֵל עֲטוּרֵי הַנִּצָּחוֹן
חֲתוּמִים בְּלֵב יִשְׂרָאֵל לְדוֹר דּוֹר

נִיר סָמִי,

נִזְכּוֹר אוֹתָךְ תָּמִיד...

